

VIGGO OG VERDENS BEDSTE VEN

Fortalt af Johane Ettrup Brande
Illustreret af Marie Brøgger Najbjerg

LOHSE

Æbletræer og andet godt

Viggo var seks år gammel. Det havde han ikke altid været. Engang havde han også været fem, men det var længe siden nu. Dengang var der sne på træerne, som faldt ned i hovedet på en, når det blæste. Det lå også på jorden, så man kunne lave kæmpestore snemænd – og snebolde, som passede perfekt til at kaste i nakken på de voksne.

Men nu var det solskin og lunt, og Viggo sad i sit yndlingsæbletræ bagerst i tømrerens have. Det måtte være det højeste træ i verden, for man kunne se helt over til købmandsbutikken, som lå for enden af vejen. Han kunne se både æbler og agurker og nogle store gule frugter, som han ikke vidste hvad hed. Ved siden af dem stod nogle røde og hvide blomster og træer, der var så små, at de vist troede, de var potteplanter. I hvert fald stod de i krukke.

Viggo havde engang spurgt købmanden, hvorfor hans blomster kun var røde og hvide og ikke blå og gule, men købmanden havde bare set surt på ham og sagt, at det var, fordi de boede i Danmark og ikke i Sverige. Den dag havde Viggo bestemt sig for, at han ville bo i Sverige, når han blev stor, for hvis han skulle have en have, så skulle blomsterne altså være blå og gule. Nå, men indtil videre var han ikke blevet stor, så vidt han vidste.

Han var i hvert fald ikke blevet for stor til at klatre i træer og spise æbler. Måske blev man det engang? Han havde i hvert fald aldrig set sin far klatre i træer. Men Olau nede fra svinget var klatret op til ham sidste sommer, og han var meget ældre end Viggos far.

Mindst hundrede år, for hans skæg gik helt ned til hans tykke mave. Han havde heller ingen børn, så måske var det derfor, han stadig kunne.

Alt det sad Viggo og tænkte på, mens han gufledede æbler i sig og svingede med et ben på hver side af den gren, han sad på. Da han ikke kunne nå flere æbler derfra, begyndte han at fløjte i stedet for. Han havde næsten lige lært det, og han fløjtede så højt, han kunne. Det var Olau, der havde lært ham det. Viggo havde stadig kun lært at fløjte én tone. Men de andre toner kunne vel ikke være så svære at lære. Han måtte huske at spørge Olau, når han så ham næste gang.

Hvordan får man fat i en ven?

Viggo kunne godt lide Olau og de andre på vejen. Selv købmanden var for det meste flink, når bare man ikke snakkede for meget om blomster. Men Viggo var begyndt at tænke på, at han gerne ville have en ven, som var lige så lille som ham selv og hverken havde skæg eller tyk mave.

Det havde altid bare været ham og Olau, og det havde været fint. Men nu var han stor og gik i skole, og så manglede han nogen at lege med i frikvartererne. Men de andre spillede kun fodbold. Det syntes Viggo var skørt: Hvorfor skulle de alle sammen løbe efter den samme bold? Kunne de ikke bare få en hver?

Så hvordan skulle han få fat i en ven? Han satte munden til den ene side og tænkte sig lidt om. Så svingede han med benene og fløjtede ekstra højt. Han

havde nemlig fundet ud af, at det hjalp, når han skulle have gode ideer.

“Nu har jeg det!” tænkte Viggo og klaskede hænderne sådan sammen, at han helt glemte, han havde lovet sin mor ikke at falde ned fra træerne. Heldigvis kom han i tanker om det og blev siddende på sin gren. “Jeg spørger da selvfølgelig købmanden! Han sælger alt i sin butik – hvorfor ikke også venner? Måske har han endda flere forskellige at vælge imellem!”

Viggo klatrede hurtigt ned fra æbletræet og løb over til købmanden. Han kunne næsten ikke vente med at se de venner, købmanden solgte. Men når man er seks år, så må man pænt vente, til købmanden synes, at det er ens tur.

Damer med langt, bølget hår har deres tur, lige så snart de kommer ind ad døren. Og kommer der en mand med slips, så bukker købmanden næsten hele tiden hovedet, som om mandens sko var så spændende, at han må kigge på dem hvert andet øjeblik. Men små drenge er altid bagerst i køen. Lige meget hvor mange der kommer ind i butikken *efter* dem.

Men i dag var Viggo heldig. Der var hverken bølgehårede damer eller slipse mænd på besøg. Så Viggo gik direkte hen til kassen. Han strakte sig på tæer og stak næsen op over bordkanten: “Jeg vil gerne købe en ven, må jeg se udvalget?” sagde han. Sådan spurgte slipse mændene altid, og købmanden var så flink ved

dem. "En hva'?" spurgte købmanden. "En ven," svarede Viggo.

Købmanden kløede sig i nakken, så begyndte han at blive en anelse blommefarvet i hovedet, og så råbte han: "Er det dét, man lærer i skolen nu om dage?! At forstyrre hæderlige købmænd med åndssvage spørgsmål?!"

Det var ikke det svar, Viggo havde forventet, så nu begyndte han også at klø sig i nakken.

Han vidste ikke, hvad 'hæderlige' betød, men købmanden måtte jo være sådan én. Han måtte i hvert fald hellere svare på spørgsmålet: "Næh, vi lærer om matematik og bogstaver, og hvor Danmark ligger."

"Hmm hmm ..." brummede købmanden, mens han trak øjenbrynene sammen, så de lignede to snegle, der var på vej hen til hinanden for at sige goddag. "Hm!" Han begyndte at sætte varer på plads bag kassen, mens han brummede videre.

"Måske har han glemt, at jeg spurgte ham om noget," tænkte Viggo, da han havde ventet lidt. "Han har jo så mange varer at huske på." Han prøvede igen: "Jeg vil gerne købe en ven." "Hrmpf!" var det eneste svar, Viggo fik, men han kunne høre ord som "mangelfuld opdragelse" og "købe en ven!" imellem cigaretpakker og slikkepinde.

Men så blev købmandens stemme pludselig kraftigere, og den cigaretpakke, han stod med i hånden,

kom aldrig op på sin hylde. Den store købmand vendte sig om og kiggede ned på Viggo. "Ved du overhovedet, hvad en ven er?" spurgte han. "Ja da! Det er én, der er lige så lille som mig og hverken har skæg eller tyk mave," svarede Viggo glad. Måske havde købmanden alligevel forstået hans spørgsmål.

Købmanden så lidt på Viggo. "Venner kan man altså ikke bare købe. Dem skal man gøre sig *fortjent* til!" sagde købmanden og nikkede bestemt. "Nåh," sagde Viggo. "Men ... hvad betyder 'fortjent'?"

"Det betyder, at du skal gøre gode ting for en eller anden, og så kan det være, han bliver din ven," svarede købmanden og lagde armene over kors og nikkede igen. "Nåh ..." sagde Viggo, "... men så hej hej!" Han vinkede og løb ud for at finde en, som han kunne gøre gode ting for. Mon det *skulle* være én uden skæg og tyk mave. Eller ville skægget og den tykke mave mon forsvinde, når han forvandlede sig til en ven?